

Karel IV. se zmiňuje ve Vlastním životopise, že o matčině smrti se dozvěděl až o tři roky později, po svém návratu do Čech. Je možné, že by mu smutnou zprávu nesdělil jeho otec, nebo že by se ji nedozvěděl od nikoho jiného, když pobýval i v Lucembursku? Když se vrátil do rodné země a než vstoupil do Prahy, postál na Zbraslavi u matčina hrobu. Co si asi pomyslel v tu chvíli? Uvědomil si, že matku neviděl od svých tří let?

Když se Tomáš Masaryk narodil, bylo jeho mamince již sedmatřicet roků, otec byl o deset mladší. Mnozí němečtí šovinisté rádi zdůrazňovali, že první československý prezident měl matku Němku, a snad i proto začal chodit nejdříve do německé školy, a také později navštěvoval v Brně německé gymnázium. Někteří pisatelé dokonce nactiutřačsky vyslovovali pochybnosti o Masarykově otci; tím pravým prý měl být někdo ze zámožných hodonínských Němců, v jejichž rodinách mladá žena sloužila.

Paní Kafková, už jako vdova, sepsala na počátku třicátých let zprávu o rodině. Zmiňuje se v ní o dalších dvou synech, kteří bohužel brzy zemřeli: „Měli jsme šest dětí, z nichž žijí již jen tři dcery. Náš nejstarší syn Franz byl útlé, ale zdravé dítě. Narodil se v roce 1883 a zemřel 3. 6. 1924. O dva roky později, tedy v roce 1885, jsme měli zase synka, jmenoval se Georg. Bylo to krásné silné dítě a zemřelo v druhém roce života na spalničky. Pak přišlo třetí dítě, opět chlapec. Zemřel, když mu bylo necelých šest měsíců, na zánět středního ucha. Jmenoval se Heinrich. Naše tři dcery jsou šťastně vdané a všechny tři žijí v Praze.“

Herecký talent nezískal Jan Kačer po mamince. Protože se podobala Antonii Nedošínské, místní ochotníci ji toužili získat. Vhodných maminkovských rolí byla spousta. A tak se nechala přemluvit a přijala na rozběh malou roličku ve Štolbově hře Na boušínské samotě s krátkým textem: „Máte to tady útulné, a jak všichni zdravě vypadáte.“ Při premiéře z jeviště zaznělo: „Děti, vypadáte hezky.“

Jan Kačer se loučí v závěru svých pamětí s bytostí, kterou tolik miloval: „Maminka už byla vetchá a lehounká jako vánek, když jsme jí ukazovali náš domek. Za pár dní po návštěvě – maminka... Co mám říct?... Odešla. Už nebyla doma, zatoulala se. Smířil jsem se s tím, že už nikdy...NEPOJEDU ZA MÁMOU.“